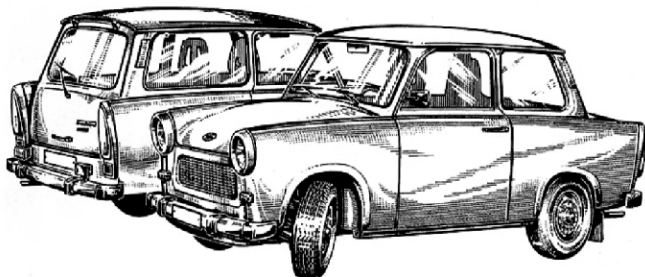

Trabantí pohádky

O Fialákovi

Byl jednou jeden malej trabantík. Ale nebyl to jen tak obyčejnej trabantík, byl to totiž hykomat. Jeho majitelka už byla moc stará a nemohla s ním jezdit. Proto pořád stál na parkovišti a už si ani nepamatoval, kdy se naposledy projel.

Jednoho dne na tom parkovišti bylo blokové čištění a pánové ho odtáhli, aby nezavazel. Majitelce to ani nevadilo, protože s ním beztak už jezdit nechtěla. A tak trabantík stál v Bohunicích na parkovišti a bylo mu strašně smutno. Byl by od tam i sám ujel, ale stál za plotem a u výjezdu byla závora. Navíc měl prázdný kolečka, zkaženej benzín a propadlou STK.

Jednou u toho bazaru zastavil takovej nablískanej Trabant, z kterýho vystoupil člověk a namířil si to rovnou k trabantíku hykomatu. Trabantík se díval dost nedůvěřivě. Človíček se mu totiž díval na podvozek, šahal mu na límečky a ňedlal s motorem a řízením. „Ach jo“, posteskl si hykomatík. „Tak ten mě určitě chtít nebude. Copak bych se mohl srovnávat s tím nablískaným krasavcem, co ho přivezl?“ Ale to se trabantík přepočítal, protože ten pán si ho opravdu koupil. Dal za něj rovný čtyři tisíce. Když si pak pro něj přijel, trabantík se klepal strachy, že ho zase povevou na velkým autě, ale ne. Pán do něj nalil benzín, namontoval baterku a normálně ho i po těch letech nastartoval. Pak ještě nafoukl pneumatiky a přidělal nějaký kamuflážní espézetky, aby mohli vyrazit a už jeli.

Už už si trabantík myslel, že má všechnu hrůzu za sebou, kdyžovej pán přišel s náradím a začal z něj montovat všechno, co mu přišlo pod ruku. „Né!!!“ křičel trabantík. Myslel si, že ho pán chce rozmontovat na náhradní díly. Strašně plakal, že toho ještě moc nenajezdil, že se chtěl strašně jednou podívat k moři, ale pán montoval a montoval, až ho úplně rozmontoval.

Najednou trabantík zaslechl něco o fialové metalíze a o mamince ve Vídni. Vůbec tomu nerozuměl. Nakonec se ale zaradoval, když mu namontovali nový halogenový očička a on zjistil, že ho nalakovali do fialové metalízy. To bylo radosti. A taky se dozvěděl, že ho ten pán dá své mamince, aby s ním po Vídni jezdila, že Brno už přece zná z paměti. A tak byl trabantík moc veselej. Jenže co se nestalo. On ten pán, co ho lakoval asi nebyl moc šikovnej lakýrník, nebo to jen odflákl a trabantíkovi se začala loupat metalíza. Když byl v myčce, snažil se tu barvu držet ze všech sil, ale neudržel ji. „Co teď?“ pomyslel si jeho pán. No a tak se nakonec rozhodl, že ho zase oloupe a rozmontuje a udělá mu metalízu novou, ještě hezčí. A jak řekl, tak taky udělal.

Trabantíka rozmontoval a přelakoval. A když ho skládal, rozhodl se, že ho nebude dávat mamince do Vídne a tak mu dokonce namontoval pedály, jako mají ostatní Trabanty a dal mu i nový jméno Fialák.

Od té doby pan Fialák jezdí na trabant'ácký srazy, ale i na tuningy. Proč taky ne? Však má litý kola, zatmavený skla, nárazníky, kapotu a zadní lampy ze čtyřtaktu a pořádný sedadla. A jak je to s tím mořem? Tam se pan Fialák už podíval taky. A né jednou. Jezdí tam každěj rok a navíc s sebou tahá i karavan, aby měl jeho pán kde spát.

majkl b.b.

O Barkasovi

Poslouchejte milé děti, pohádku o Barkasovi z lesa

Malý Barkas žije v lese již mnoho let. Jednou ho tam někdo zaparkoval a od těch časů tam stojí. Bydlí v něm zvířátka, broučci i kytičky. Případá si však sám. Nemá žádné barkasy, trabanty, ba ani wartburky se kterými by si mohl povídat. A tak opuštěný chřadne a rezaví. Pomalu se rozpadá a stává se součástí lesa. Tůze se bojí, že už si na něj nikdo nevzpomene a že nikdy nikoho nepovoží. Ono by mu to už ani nešlo. Je celý polámaný a nemá ani motor, ani kola. Proto je taky moc smutný. Často si říká, aspoň můj blatníček nebo světlýko, kdyby ještě zadrnčelo světem. Ale ne. Blatník je dřravý a světlýko taky ztratil. Už to nemůže vydržet a chce spáchat sebekorozi.

Najednou kde se vzal, tu se vzal, jedno zimní odpoledne připrdí trabantík. V něm skupinka zvědavých lidiček se spoustou zajímavých věcí. Sice jim moc nerozumí, ale je rád že si ho někdo všiml. Jsou to asi odborníci, říká si Barkas, používají slova jako flexka, klovnout, elektrocentrála, mazec, a podobně. Jeden říká, že Barkas má ještě dobrej rám. No to teda má, taky ho vlastní střechou a podlahou před deštěm schovával, aby aspoň něco zbylo.

Lidičkové ho prohlédnou a pustí se do něj se všim tím doktorským náradím. Klovou, flexkujou, elektrocentrálujou, asi dělaj mazec, nebo jak to říkali. Barkase to však netrápí, ba naopak je rád, nebo spíš doufá, že si konečně něco vezmou a třeba pomohou jinému nemocnému barkasovi. Ten modrej človíček říká tomu červenému, hele je dobrej, a červenej, fakt jo. Ten s tou chlupatou hlavou říká kde mají krájet a červenej krájí. Modrej nosí zbytky na hromádku a ten poslední tam pobíhá a blíká nějakou krabičkou. Asi aby bylo veseleji. Barkas se jen nastavuje, tady zaříznout, tady zabrousit a všem jim to pěkně jde od ruky. Až je vše hotovo, poskládají zase Barkase na hromádku, aby neztratil důstojnost, pozbírají si nakrájený rám a náčiní, nahází to na přívěs za trabika a uhánějí do vsi.

Barkas celý dojatý zaslzí kapkou z rosy a ještě dlouho mává uříznutým blatníkem lidičkám na šťastnou cestu. Od té doby tam na hromádce spokojeně spí a nechává si zdát, jak jeho rám jezdí světem. A až jednou pojede kolem tak na sebe zamávají, ten nový zatroubí a bude si dál šťastně jezdit, i s kouskem rámu i duše našeho Barkase, dokud neprojde celý širý svět.

Javy

O škodovce

Bylo jednou jedno auto, které se jmenovalo Škoda 120. Vyrobili ho kdysi dávno v továrně, ve městě zvaném Mladá Boleslav.

Když sjíždělo úplně hotové z výrobní linky, vidělo, kolik jich tam těch fungl nových aut na parkovišti stojí. A tak si pomyslilo, že musí být tuze dobrý auto, když se jich tolik vyrábí. Stály tam škodovky žluté, červené, zelené i modré. Ta čerstvě vyrobená měla barvu hnědou, a hned po ní výjížděla z továrny bílá. Všechny škodovky se pěkně seřadily na parkovišti a už jen čekaly, až si pro ně někdo přijede. Najednou přijel vlak a všechny ty auta naložil a rozvezl do různých měst po celé zemi, aby si je tam mohli jejich budoucí majitelé koupit. A tak se i naše hnědá škodovka dostala do obchodu, který se jmenoval Mototechna.

Za dveřmi stála strašně dlouhá fronta lidí a všichni si chtěli nějakou tu škodovku koupit. I zase si pomyslila naše škodovka, jak musí být dobrý auto, když si ji kupovali inženýři, prodavači, instalatěři, ba i kominíci. Všichni na ni celý život šetřili.

Naše škodovka se dostala do rodiny pana doktora. Hned ochotně nastartovala a jela se s ním projet po okolí. Jezdili spolu do práce, na dovolenou a někdy dokonce i na nákupy do samoobsluhy Pramen. Cestou potkávali nejenom samé škodovky, ale i emběčka, trabanty, žigulíky, moskviče, taty, či volhy. Škodovka se pořád rozkoukávala a zjišťovala, že každé auto je jiné. A tak si začala všimat, že ostatní auta mají motor vpředu, jen ona ho má vzadu. Marně přemýšlela proč. A najednou si všimla, že tatra ho má taky vzadu, tak byla klidnější, že v tom není sama. Chtěla se s tatrou kamarádit, ale ta se s ní vůbec nechtěla bavit a říkala něco o líné slunce.

Jednou, když stála na parkovišti vedle trabanta, osmělila se a dala se s ním do řeči. Ale trabant se jí pořád jenom smál. Proč se směješ trabante? Ty si myslíš, že když mám motor vzadu, že si ze mě můžeš dělat srandu? A tenkrát ji to trabant všechno řekl. Povídá jí: „Hele ty jsi teda špatný auto. Vždyť ti každou chvíli vaří voda, nechce se ti startovat, vržou ti dveře, nefunguje ruční brzda a taky se ti nic nevrže do kufru. To tvůj starší brácha emběčko aspoň tolik nevařil, nevrzaly mu dveře a vůbec si o sobě tolik nemyslel. A hundrtka měla aspoň cyklovač stěračů. Já jsem ti to vůbec nechtěl říkat, ale měla by's vědět, že jseš asi handicapovaná. Jinak si to totiž nedokážu vysvětlit.“ A tak se škodovka urazila a pustila se do trabanta: „Ty bakelitřáku jeden malej, co si o sobě myslíš? Smrdíš na sto honů, světla ti jen mžourají a vyrobili tě z papundeklu.“ A tak se zase pustil trabant do škodovky: „Ty plechová nádhero, podívej se, jak ti rezaví blatníky. Ty užovko jedna, vždyť nemá ani hřebenový řízení a děláš machra. A já, že smrdím? Smrdím, ale můj pán říká, že jsem jinak perfektní auto. Do kufru toho dám tolik, že ty by's to ani na dvakrát neodvezla, když náhodou nemůžu nastartovat, roztlačí mě i malý dítě a pokud by někdy přišla nějaká porucha, jsem tak jednoduše, že si mě každé opraví sám, a moje jak ty říkáš papundeklový blatníky aspoň nikdy nezrezaví. Věř, že já jsem průkopník. Jednou se budou vyrábět auta s plastovými blatníky běžně. Však já vás všechny přežiju. Já být tebou, jedu rovnou na šroťák!“ To nebylo vůbec od trabanta hezké, že to škodovce všechno řekl, ale vždyť to byla pravda. I sama škodovka si to uvědomila. Byla strašně smutná. Přemýšlela, že má vlastně strašnou smůlu, že je škodovkou. Zároveň se ale uklidňovala, že není olcitem.

Jednou si takhle jela po silnici domů a vezla svého pána a paní. Poslouchala o čem si ti dva povídají. Paní pánovi zrovna říkala, že si kamarádka koupila trabanta, a že je s ním moc spokojená. Ale pán jí na to odpověděl, že jejich škodovka sice není žádný zázrak, ale že jí má rád, že oproti trabantu pěkně pěruje a vejde se do ní pět lidí. To škodovku moc potěšilo. Sice občas vyvaří a sem tam jí něco upadne, ale svého pána vozí už čtvrt století. Je ráda, že přežila většinu fiáteků, žigulíků, moskvičů, volh i tatrovek. Dnes už ví, že ten upovídaný trabant měl pravdu. Zahynul sice tragicky na dálnici u Humpolce, ale stejných trabantů jezdí po našich silnicích ještě hodně. Mají už dvanácti voltovou instalaci, bezkontaktní zapalování a používají oleje, co tolik nesmrdí. To škodovka se nemá čím chlubit. Její mladší sestra sice dostala hřebenové řízení a stabilnější nápravy, ale pořád vaří, neshutuje a teče z ní olej. A tak se škodovky postupně likvidují, rozebírají a šrotují. A pokud ještě nesešrotovali tu naši hnědou škodovku, vozí svého pána do dnes.

majkl b.b.

Trabi a kabátek

Bylo, nebylo.

Kdysi dávno, v jedné chudé zemi, narodil se Trabant.

Trabant je malé autíčko. Ještě není ani hotové a už se prohlíží, jak ho ti pánové z továrny pěkně montují. Zatím je docela obyčejný, ale jednou by chtěl být velký a slavný, jako jiná auta.

Čož o to, snít může, ale ještě není zdaleka hotový a nemá ani kabátek. Takový ten pěkný, lesklý plechový kabátek, který mají ostatní auta. Mají červené modré a nevím jaké ještě. Snad tisíc barev viděl projet ulicí okolo oken. Jednoho dne uslyší, že se páni z továrny radí. Je zlá doba, povídají, není dost železa a nevím, nevím, jestli budeme mít z čeho kabátek udělat. Trabi, jak mu tady říkají, je zvědavý a rozhodne se, že pojedou do města, podívat se, jak je to s tím oblečkem.

Jednoho rána, tuze brzy, kdy lidi ještě spí, vytrati se nenápadně z továrny a hurá do města. Projíždí okolo starých i nových aut. Ta jen pokukují, co je to za chudáčka. Vždyť je skoro průhledný, brblá stará paní Pragovka. Samá příčka, tyčka, i dráty jsou mu vidět! No to je morálka! Ta dnešní mládež. Ale on dělá, že je neslyší a dál se toulá okolo výloh ještě zavřených obchodů. Jakmile otevře první, hned tam vklouzne a jen špitne. Dobrý den, nemáte prosím nějaký kabátek na malé, docela malinkaté autíčko? Takový ten pěkný plechový! A pan prodavač povídá, je zlá doba pane. Není materiál. Drbe se prodavač ve vousích a bručí. Tak vám asi nepomůžu, to opravdu nemáme. Ani v jiných obchodech Trabi nepochodí. Už si neví rady a tak se ptá kde koho. Potká i mistra krejčího, co šije lidem ve vedlejších domě, jestli prý neporadí. A krejčí se dá do smíchu, až se za břicho popadá. Pane, viděl jste někdy auto z látky? Z flanelu nebo snad z plátna? A hedvábí nechcete? To aby jste si to pořádně naškrobil, směje se. Vidí však, že Trabi se nesměje, že je z toho všeho spíš smutný. A tak říká, pane, nesmutněte, já vám nepomůžu, ale jistě se někdo najde. Aspoň dám vám vzorky látky na sedadla a tak, víte? Vím, tak nashledanou. Odpoví Trabi a vrací se do továrny.

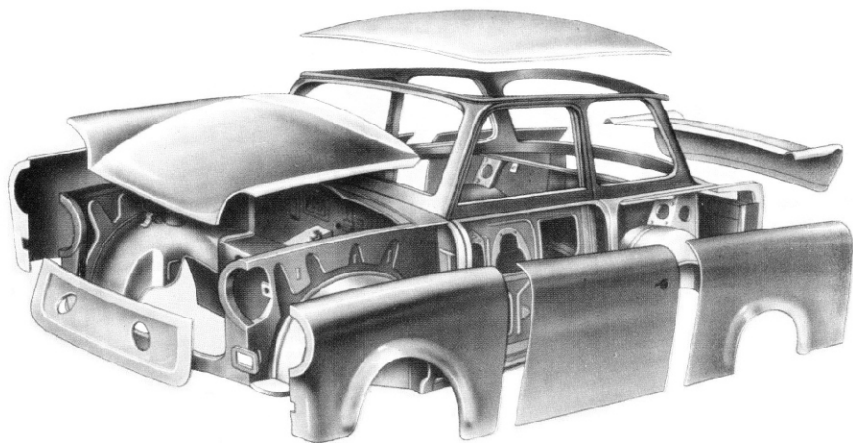
Tam je vám ale pozdvižení. Všichni pobíhají a hledají trabanta. My se můžeme uzoufat, kam se nám zatoulal a on si zatím špacíruje městem! Hubuje sám pan ředitel továrny. Kdo to kdy viděl! Ještě není hotový! Co kdyby se mu něco stalo! Trabi jen mlčí a jede si na své místo. Druhý den povídá inženýrům, co to všechno vymýšlí, jak pochodil. Oni dumají, a jeden povídá. Třeba by to nebyl tak špatný nápad, s tím naškrobením a odejdou k sobě do pracovny. Trabi se jen díví, co že je to napadlo a tiše poslouchá, co si vedle povídají. Občas jen zaslechne. To by šlo! Jásá jeden. Tak to by nešlo. Zabrúčí druhý. Ale takto to půjde! navrhne třetí.

Dny ubíhají a jednou, takhle k večeru, příběhne k Trabikovi pan mistr a volá. Mají to! Oni to vymysleli! A co? ptá se Trabi. No ten tvůj kabátek přeci. Vzali kousky bavlny, nějakou tu pryskyřici, všechno to zamíchali do sebe, uváleli do placata, dali do lisu a upekli to v něm, jako v troubě! A co že to upekli? Nechápe ještě Trabi. No všechno, jásá mistr. Všechno, co ještě potřebuješ. Blatníky, boky dveří, střechu i obě haubny. Hurá, hurá, raduje se Trabi. Teď budu konečně celý i s kabátkem! Hopsá po dílně jako pominutý. Už se nemůžu dočkat, jak vyjedu do města a předvedu těm nafoukaným plechovým autům, co dovedeme a jak mi to sluší. A slušelo. Ostatní jen koukali, co že to má za kabátek, že je tak pevný a ještě k tomu nereziví. A Trabi? Ten byl móc spokojený.

A tak se stal Trabant, tím slavným autem, kterým chtěl vždycky být. Co na tom, že jsou auta novější, lepší, nebo rychlejší. Trabanta si všichni pamatují. A ti, kteří ho nemají rádi, stejně jako ti, kteří na něj nedají dopustit, ví, že je jedinečný.

Tak se z malého autíčka stala legenda a mnozí se v něm ještě teď vozí a mají z toho radost i užitek.

Javy

O popelníčku

Byl jednou jeden trabantí popelníček. Byl celý černý, jen mřížku na vajgly měl z hliníku. Vyrobili ho ve východním Německu a tak se dostal do trabanta.

Několik let se mu pěkně žilo, protože jeho pán nekouřil, a neklepal tak do něj smradlavý popel z cigaret. Používal jej jako úschovnu náhradních pojistek a malých žároveček. Vždy, když na trabantu nějaká ta pojistka, nebo malá žárovka praskla, popelníček to už věděl a chystal se pánovi podat náhradní.

Jenže jak už to v životě chodí, nic netrvá věčně a tak trabantovi shnila karosérie. Pán přemýšlel, co si počne a vymyslel, že si koupí trabanta nového. No jo, ale co s tím starým? Rozhodl se, že jej prodá zelináři od naproti, že tomu by ještě nějaký čas mohl dobře sloužit. A jak řekl, tak taky udělal.

Pan zelinář byl silný kuřák a to se popelníčku samozřejmě nelíbilo. Ale co mohl dělat. Pan zelinář dokonce ani ty pojistky a žárovky nevytáhl, než do popelníčku začal klepat první popel a odkládat vajgly. Jednou, když už byl popelníček plný sajrajtu až po víčko, neudržel to a pár těch vajglů pustil na palubní desku a ty pak spadly až na podlahu. Pan zelinář je začal hned za jízdy sbírat, protože si všiml, že jeden z nich stále doutná a bál se, že se mu spálí kobereček. A jak je tak sbíral a nevěnoval se řízení, nevšiml si bližící se zatáčky a za ní stojícího stromu. A když až si všiml, bylo pozdě. Brzdil, co mu síly stačily, ale už nic nenadělal. Bum prásk, narval to rovnou do toho stromu. Všechny jablíčka a hruštičky, co je pán vzal se rázem vymrštily dopředu a spolu s hlavou pana zelináře se postarali o rozbití předního okna. „Co já jen teď budu dělat?“ zaúpěl pan zelinář. Auto měl rozbité, na hlavě bouli a jablíčka a hruštičky vysypané po okolí. Dokonce i na popelníčku byla rozmázlá jedna hruštička.

Nechal pán auto odtáhnout domů na zahrádku a tam ho nechal stát. Popelníček byl moc nešťastný, protože v něm smrděly ty vajgly, na rozmázlou hruštičku litaly vosy, a když přišlo, přišlo rozbitým oknem rovnou na něj.

Jednou však šel kolem zahrádky bývalý majitel trabantu a co to nevidí? Jeho trabant a rozbitý na zahradě? A tak se dohodl s panem zelinářem a vzal si auto zpět. Rozebral ho na náhradní díly a rozstrkal po všech koutech garáže. „Ale co s tím popelníčkem? Má cenu takovou věc schovávat?“ pomyslel si. Ale pak si vzpomněl, jak v něm vozil ty pojistky a žárovky, tak vymyslel, že by si do něj zase mohl něco dát. Vyhrála to souprava na opravu duší, tak ji tam nacpal a postavil popelníček na poličku. Pán byl rád, že ušetřil za krabičku, a popelníček, že zase může dobře posloužit. A jestli pán nepřešel na bezdušové pneumatiky, stojí tam ten popelníček dodnes.

majkl b.b.

O karkulce

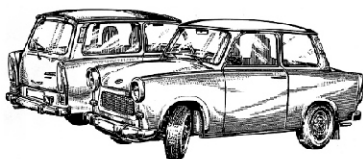
Kdysi, v jednom malém městečku, žila jedna dívka, která se jmenovala Karkulka. A protože Karkulka neustále chodila v červené kšiltovce, začali jí lidé v okolí říkat „červená Karkulka“. Karkulka měla babičku, která bydlela na samotě u lesa. Jednou babička onemocněla a poslala Karkulce esemesku, jestli by jí nemohla z lékárny přinést nějaké léky. Karkulce se to moc nehodilo, protože měla zrovna jít se svým mládencem do kina. Přemýšlela, jak by se z toho vykroutila. A tak babičce zavolala, jestli by si pro ty léky nemohla zajet sama na své babetě. Ale babička, že né, že se opravdu necítí dobře a navíc má propadlou zdravotní prohlídku, a mohla by tak přijít o papíry, kdyby ji policajti cestou stavěli. Karkulka tedy řekla, že to nějak zařídí. Její Džery měl přijít až za tři čtvrtě hodiny a to by přece autem krásně stihla. Neměla sice ještě řidičák, ale autoškolu už začala a nějaké věci se stihla naučit.

Vzala si tedy z poličky klíčky od bratrového trabanta, panel k autorádiu a samozřejmě doklady. Otevřela branku a vrata od garáže a rozhodla se vyjet ven. Nasadila autorádio, pustila příslušnou muziku a startovala. „Ryn ryn ryn ryn ryn...“ „Aha“ napadlo Karkulku, „Nepustila jsem přece benzín.“ A tak hledala tu páčku na puštění benzínu až ji nakonec našla. „Ryn ryn ryn prsk prsk...“ Zase to nechytlo, tak ji ještě napadlo, že by měla vytáhnout sytič. Vytáhla ho a... „Ryn ty dyn tyn ryn tyn tyn...“ Zařadila, pustila spojku a ejhle, auto cuklo a chcíplo. „Já jsem ale káča!“ pomyslela si Karkulka. „Vždyť jsem zapomněla povolit ruční brzdu. Nastartovala tedy znovu, zařadila, hop, hop a vyjela na ulici. Měla veliké štěstí, že nepřejela tu paní, co zrovna přecházela po chodníku před brankou. Ani za sebou nezavřela vrata a uháněla do lékárny.

Zaparkovat se jí podařilo na jedničku s hvězdičkou, ale když měla potom zase vyjet, už to bylo horší, protože tam mezi tím zaparkovalo další auto. A tak čekala, až s tím ten člověk odjede a ubíhal jí drahocenný čas. Pán byl taky v lékárně, takže to dlouho netrvalo a odjel. Karkulka nastartovala a uháněla za babičkou. No ale co to? Policajti! Přemýšlela, jestli jim má ujet, ale rozhodla se, že bude rozumnější jim zastavit. „Co když se jen chtějí na něco zeptat?“ ale ne. „Dobrý den slečno, silniční kontrola, prosil bych Vaše doklady.“ řekl policajt. Karkulka mu však podala jen občanku a doklady od auta a vymlouvala se, že si řidičák zapomněla doma. „Víte aspoň slečno, jakého jste se dopustila dopravního přestupku?“ „-No to nevím.“ odpověděla Karkulka. „Tak já vám to povím. Jela jste v obci rychlostí 65 km/hod., bez světel a navíc nejste připoutána. Dáte nám 2.000,- korun.“ „-No tak to vám teda nedám!“ odsekla Karkulka a škaredě se podívala na obtloustlé policisty. Vysvětlila jim, proč vlastně tolik spěchá a oni ji nakonec pustili. Co jim nakonec dala, nebo nedala, to už se nikdy nedozvíme. A tak to toho dne Karkulka nakonec všechno stihla. Odvezla babičce léky, vrátila se domů, zaparkovala auto do garáže a šla se svým mládencem do kina.

Měla strašlivou kliku, že jí ti policajti uvěřili, že si řidičák zapomněla doma a nezjistili si to přes vysílačku. Karkulka se však poučila, a dokud si řidičák nedodělala, radši autem nikam nejezdila.

vydáno v roce 2006
u příležitosti
II. TRABANT SRAZU
MORAVA
napsali: majkl b.b.
a Javy

TRABANT SRAZ

MORAVA

www.trabantsraz.cz